

LBRIS

We know  
books

# LUMEA POVEȘTIILOR LUI DICKENS



TEXT DE ANGELA McALLISTER  
ILUSTRAȚII DE JANNICKE HANSEN

Traducere din engleză de Maria Rizoiu





**Oliver Twist**

5



**Vechiul magazin  
de antichități**

21



**David Copperfield**

35

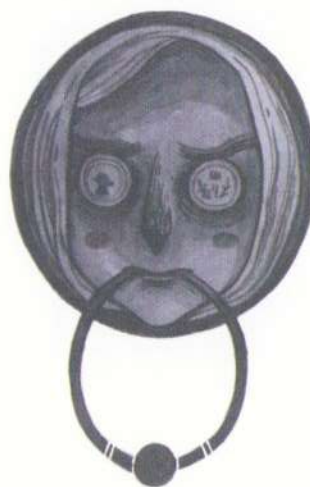


**Marile speranțe**

49



**Poveste despre două  
orașe**  
65



**Poveste de Crăciun**  
81



**Nicholas Nickleby**  
93



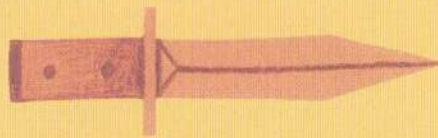
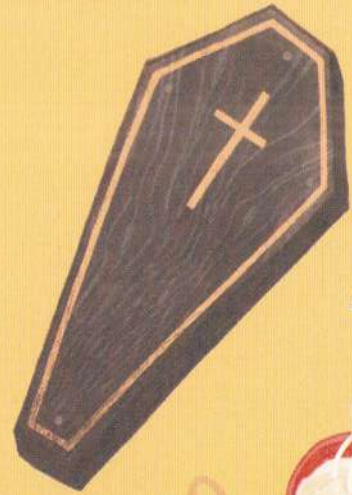
**Timpuri grele**  
111

LBRIS

We know books



# OLIVER TWIST



# PERSONAJE



**Oliver Twist**  
Un orfan sărac



**Domnul Bumble**  
Directorul azilului  
și al orfelinatului



**Șmecherul**  
Un hoț de buzunare



**Domnul Brownlow**  
Un bătrân bun la suflet



**Rose Maylie**  
O tânără cumsecade



**Fagin**  
Căpetenia unei bande  
de tâlhari



**Nancy**  
Chelneriță la pub,  
iubita lui Bill Sikes



**Bill Sikes**  
Un hoț ticălos



# OLIVER TWIST



**D**emult, cele mai multe dintre orașe aveau azile pentru săraci, unde oamenii nevoiași primeau hrană și adăpost. Într-o noapte, o tânără a fost găsită zăcând pe stradă, slăbită și epuizată. A fost dusă la azilul din apropiere, unde câteva ore mai târziu femeia a născut un băiețel. Tânăra mamă și-a ținut micuțul în brațe și l-a sărutat dulce, dar era atât de bolnavă, încât a murit înainte să apuce să-i dea un nume.

Nimeni nu știa cine era sau de unde venise, așa că domnul Bumble, care se ocupa de azil, i-a dat bebelușului numele Oliver Twist. Domnul Bumble l-a dus pe Oliver la un orfelinat, unde a fost crescut de o bătrână fără suflet, căreia puțin îi păsa de copii.

Când Oliver împlini nouă ani, domnul Bumble se întoarse după el și-l luă înapoi la azil.

— De-acum ești destul de mare să-ți câștigi pâinea, băiete, îi spuse el cu asprime.

La orfelinat, Oliver avusese parte de un trai cumplit, însă nici la azil nu a dus-o mai bine. Era un loc îngrozitor, unde săracii erau nevoiți să trudească din zori și până-n seară pentru a-și plăti culcușul și mâncarea. De la ora șase dimineața, Oliver și ceilalți băieți descâlceau mormane imense de sfoară aspră. Tot ce primeau de mâncare era o zeamă subțire de ovăz cu apă, numită terci, cu câte o ceapă de două ori pe săptămână și o jumătate de chiflă duminica.

Băieții erau în creștere și astfel erau mereu înfometateți, așa că într-o bună zi hotărâră ca unul dintre ei să meargă și să ceară ceva mai multă mâncare. Deoarece era mai mic și mai pirpiriu, Oliver fu ales să ducă la îndeplinire această sarcină. Seara, după ce își termină porția infimă, Oliver își făcu curaj, ieși în față și întinse castronul și lingura.

— Vă rog, domnule, mai vreau, îi spuse el încet stăpânului care împărțea terciul.

— Poftim? tună stăpânul uluit, aruncându-i o privire tăioasă.

— V-v-vă rog, domnule, se bălbâi Oliver, tremurând de frică. Mai vreau niște terci.

Îngrozit, stăpânul îl înșfăcă pe Oliver de guler și îl chemă pe domnul Bumble. Oliver fu luat pe sus, cu lacrimi amare și roindându-i pe obraji, și fu închis într-o celulă. Directorii azilului fură înștiințați de cele întâmplate și căzură cu toții de acord că Oliver era o pramatie și că trebuia



să plece. Îndată, domnul Bumble puse un afiș la poartă, oferind cinci lire oricui s-ar fi îndurat să îl ia drept ucenic.

Groparul orașului, domnul Sowerberry, avea nevoie de cineva care să îl ajute să adune trupurile celor decedați și să participe la înmormântări, așa că primi să îl ia pe Oliver în slujba lui.

Acasă la gropar, Oliver fu hrănit cu resturile rămase de la câine, și i se oferi un culcuș printre coșciugele goale. Dar se temea atât de mult să nu fie trimis înapoi la azil, încât încercă pe cât posibil să nu intre în vorbă cu nimeni și nu se plânse.

După câteva săptămâni, lui Oliver i se îngădui să meargă în fruntea convoiului funerar, îmbrăcat într-un costum negru cu joben. Chipul lui trist crea o atmosferă de jale care îl încânta pe domnul Sowerberry, însă nu și pe tânărul său asistent, Noah, care deveni foarte invidios pe Oliver.

Noah se răzbuna pe Oliver chinându-l ori de câte ori rămâneau singuri. Oliver suferea în tăcere batjocura lui Noah, dar, într-o zi, când domnul Sowerberry era plecat, Noah merse prea departe.

— Hei, Azil de Săraci ce ești! pufni el. Bag mâna-n foc că maică-ta nu era bună de nimic! Norocul tău că a murit, altfel ajungea la închisoare!

Cuprins de furie, Oliver se repezi cu pumnii la Noah. Băieții se luptară cu încrâncenare până ce soția domnului Sowerberry veni într-un suflet să îi despartă.

În acea noapte, Oliver nu închise un ochi, de teamă ca domnul Sowerberry să nu-l trimită înapoi la azil, când avea să se întoarcă. Îngrozit, se hotărî să fugă. Când toată lumea dormea, se furișă în bucătărie, își adună o bocceluță cu merinde și se strecură afară pe fereastră.

Oliver auzise despre marele oraș Londra și se hotărî să pornească într-acolo, sperând ca domnul Bumble să nu îl poată găsi în forfota capitalei. După șapte zile lungi de mers pe jos, ajunse în sfârșit la Londra. Acolo, Oliver se așeză pe pragul unei case, lihnit de foame și cu picioarele pline de bășici, neștiind încotro s-o apuce. În scurt timp își dădu seama că de pe cealaltă parte a drumului îl privea un băiat neîngrijit cu ochii ageri, îmbrăcat într-un palton prea mare pentru el și cu un joben ponosit. Băiatul se îndreptă țațoș spre Oliver, cu mâinile în buzunare.

— Salut, spuse el vesel. Ce-i cu tine?



— Mi-e foame și sunt obosit, îi răspunse Oliver cu lacrimi în ochi. Merg întruna de șapte zile. Băiatul se uită lung la el.

— Ai unde să dormi la noapte?

— Nu, răspunse Oliver.

— Bani ai?

Oliver clătină din cap.

— Ei, nu-ți face griji, spuse băiatul. Știu un domn respectabil care poate să te găzduiască pe degeaba.

Oliver îi mulțumi, iar băiatul se prezentă drept Jack Dawkins.

— Dar prietenii îmi spun Șmecherul, explică el.

Șmecherul îi cumpără lui Oliver niște pâine și șuncă, pe care le devoră cu poftă. Apoi îl conduse printr-un labirint de străzi înguste și alei, printre bărbați cu chipuri disperate, femei triste și copii slabi și înfomețați. Oliver nu mai văzuse niciodată un loc atât de cumplit. Tocmai se gândea să fugă din nou, când Șmecherul îl împinse pe o ușă și apoi pe un coridor întunecat. Pătrunseră într-o încăpere joasă, cu lumânări aprinse, unde vreo șase băieți stăteau în jurul unei mese. În capătul camerei era întinsă o funie pe care fuseseră atârinate batiste colorate. Lângă sobă, mânuind o tigaie uriașă plină cu cârnați, stătea un bătrân zbârcit cu părul roșcat și încâlcit, cu ochi vicleni, strălucitori.

Băieții se adunară în jurul Șmecherului, care îi spuse câteva vorbe bătrânului și apoi îi făcu semn lui Oliver să se apropie.

— Fagin, el e noul meu prieten, spuse Șmecherul. Îl cheamă Oliver Twist.

— Ne bucurăm să te vedem, Oliver, ne bucurăm nespun, zise Fagin zâmbind. Bag de seamă că te uiți la batistele colorate? Râse vesel și continuă: Tocmai le-am scos, sunt numai bune de spălat, Oliver, băiete!

În acea seară, Fagin și băieții îl primiră pe Oliver cum se cuvine. După ce mâncă o porție zdravănă de cârnați, lui Oliver i se făcu atât de somn, încât se ghemui pe o grămadă de saci și adormi imediat.



Când Oliver se trezi a doua zi, încă se simțea amețit. Șmecherul și ceilalți băieți plecaseră, iar Fagin stătea singur la masă, aplecat deasupra unei cutii mari, plină cu bijuterii. Oliver rămase nemșcat și privi în tăcere cum bătrânul scoase din cutie ceasuri de aur, brățări de argint și coliere strălucitoare, cercetându-le cu atenție și murmurând încântat. Deodată, Fagin se întoarse și văzu că Oliver era treaz. Sări în picioare și înșfăcă de pe masă cuțitul de pâine.

— De câtă vreme ești treaz? întrebă el aprig, temându-se ca nu cumva Oliver să-l fi văzut când scosese cutia cu bijuterii din ascunzătoare.

— Nu de mult, domnule, scânci Oliver. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Fagin mângâie cuțitul.

— Gata, gata, spuse el pe un ton mai blând, nu e cazul să te superi, băiete. Vezi tu lucrurile astea frumoase, Oliver? Sunt ale mele, atât mi-a mai rămas la bătrânețe, pricepi?

Îi spuse lui Oliver să aducă o carafă cu apă din colțul camerei ca să se spele și, până să se întoarcă Oliver, cutia dispăru. La scurt timp după aceea, Șmecherul se întoarse cu un alt băiat, pe nume Charley. Scoaseră din buzunare mai multe portofele și portmonee și le puseră pe masă, împreună cu patru batiste.

— Ce harnici ați fost în dimineața asta, spuse Fagin pipăind obiectele cu mare satisfacție.

Oliver nu prea pricepea ce anume munceau băieții, dar, până să apuce să întrebe, Fagin le propuse Șmecherului și lui Charley să joace un joc. Bătrânul puse un ceas într-un buzunar al pantalonilor, un portmoneu în celălalt, un lanț la gât, o batistă în buzunarul de la sacou și un ac de cravată la cămașă. Apoi începu să se plimbe prin cameră, oprindu-se din când în când ca și cum s-ar fi uitat la vitrinele magazinelor. Șmecherul și Charley porniră pe urmele lui, ascunzându-se când îl vedeau că se întoarce, până ce, dintr-odată, Șmecherul se repezi și îl călcă pe picior, în timp ce Charley se prefăcu a se împiedica de el. Într-o clipită, îi șterpeliră ceasul, portmoneul, lanțul, batista și acul de cravată, fără ca bătrânul să dea de bănuț că ar fi simțit ceva.

LBBIS

We know books





Jocul de-a buzunăritul se repetă, spre încântarea tuturor, iar Oliver râse până îi dădură lacrimile. În aceeași zi, ceva mai târziu, au venit în vizită două domnișoare. I se prezentară lui Oliver drept Nancy și Bet. Fetele dansară și râseră cu poftă, și Oliver se bucură de toată atenția lor. Apoi, după ce băură câte ceva, ieșiră cu Șmecherul și Charley, iar Oliver rămase din nou singur cu Fagin.

— Îmi atârnă vreo batistă din buzunar? întrebă bătrânul șiret.

— Da, domnule, răspunse Oliver.

— Ia vezi dacă poți s-o iei fără să-mi dau seama, așa cum au făcut băieții, îi sugeră Fagin.

Oliver ținu de fundul buzunarului, cum văzuse că făcea Șmecherul, și scoase ușurel batista dinăuntru.

— Ai luat-o? spuse Fagin.

— Uite-o! făcu Oliver fluturând-o victorios.

— Ești un băiat isteț, Oliver, spuse Fagin și îl mângâie ușor pe creștet. Poftim un șiling. Ține-o tot așa și, într-o zi, ai să ajungi mare.

Vreme de mai multe zile, Oliver rămase în casă, unde îl ajuta pe Fagin să spele batistele și se juca de-a buzunăritul. Curând însă, a cerut voie să fie lăsat și el afară, la aer curat.

În cele din urmă, într-o dimineață, Fagin fu de acord ca Oliver să meargă la muncă împreună cu Șmecherul și Charley.

Spre mirarea lui Oliver, băieții nu păreau să se grăbească la serviciu și se plimbau agale pe străzi. „Poate îl păcălesc pe bătrân și de fapt nu se duc la muncă,” își zise el. Apoi, dintr-odată, Șmecherul se opri și duse un deget în dreptul buzelor. Arătă spre un domn în vârstă, bine îmbrăcat, care stătea în dreptul unei tarabe cu cărți. Bătrânul era atât de cufundat în lectură, încât stătea nemișcat ca o statuie. Charley făcu un semn din cap, iar Oliver privi speriat cum băieții se apropie tiptil de standul cu cărți. Într-o clipită, Șmecherul îi scoase domnului batista din buzunar, i-o pasă lui Charley, după care o șterseră amândoi în mare grabă și se făcură nevăzuți după colțul străzii.





Oliver își dădu seama cu groază că noii lui prieteni erau niște tâlhari, și pricepu într-o clipă care era rostul jocurilor lui Fagin. Speriat și nedumerit, făcu stânga-mprejur și o luă la sănătoasa.

Însă chiar atunci, domnul în vârstă își dădu seama ce i se întâmplase.

— Stai pe loc, hoțule! strigă el arătându-l cu degetul pe Oliver. Lumea începu să fugă după Oliver și, înainte ca acesta să poată scăpa, fu prins și aruncat pe caldarâm. Rănit și tremurând din toate încheieturile, fu dus la secția de poliție.

Când domnul în vârstă îl văzu pe Oliver la secția de poliție, chipul lui i se păru cunoscut, deși nu-și putea da seama de ce. Îi spuse polițistului de serviciu că nu era convins că Oliver era hoțul și ceru ca băiatul să fie eliberat. Însă polițistul refuză categoric și Oliver fu dus de îndată înaintea domnului judecător Fang.

La tribunal, Oliver simți că-l cuprinde amețea. Îi spuse judecătorului că era orfan și că nu furase nimic în viața lui. Însă, chiar dacă nu se găsi asupra lui nicio batistă, domnul Fang hotărî că era vinovat. Oliver simți cum se învârte sala cu el și se prăvăli la pământ. În clipa aceea, proprietarul standului cu cărți intră val-vârtej în sala de judecată.

— Opriți-vă, prizonierul e nevinovat! strigă el. Am văzut totul cu ochii mei. Alți doi băieți au comis furtul, iar băiatul acesta a părut într-adevăr surprins de fapta lor.

Judecătorul bombăni, dar fu de acord să închidă cazul. Fiindcă nu era cine să aibă grijă de Oliver, un polițist îl duse până afară și îl lăsă lungit pe trotuar.

Domnul îl vârstă, pe care îl chema Brownlow, ieși și îngenunche lângă el. Văzu că lui Oliver îi era foarte rău, așa că strigă după o trăsură și îl duse pe Oliver acasă, unde trimise îndată după doctor.

Oliver fu îngrijit de o menajeră bună la suflet și inimoasă, pe nume doamna Bedwin. Trei zile stătu femeia la căpătâiul lui până ce, într-un târziu, copilul începu să-și revină. Cu odihnă suficientă și mâncare bună, Oliver se întremă cât să stea cu ea în camera de zi. Pentru prima dată în viața lui, se simțea fericit și în siguranță. Pe peretele camerei, Oliver observă portretul unei tinere. Chipul ei îl vrăji. Pe când admira tabloul, domnul Brownlow intră și îl privi pe Oliver cu uimire.

